

de amelyet — mint e nagy Szentnek művét, — máris teljes szívéből szeretett.

Ilyen szent gondolatokkal és tervezgetésekkel tért vissza egészsége helyreálltával a szemináriumba.

Elsőben egyik szeretett barátja, Touvre Bértalan előtt nyitotta meg szívét, s ez nemsokára maga is lelkesedett szent Vince és fiainak hivatása iránt. Majd mindketten közölték szándékukat lelki vezetőjükkel, akinek tanácsára a következő, 1820. esztendő arra szentelték, hogy imával és érett megfontolással kutassák, mi az Isten akarata.

Végre minden kétséget kizáróan biztosak hivatásukban, és szeptember 29-én nagylelkű elhatározással köpögtatnak a párizsi Anyaház-kapuján.

(Folytatjuk.)

Sünórák.

Tökéletes bánat.

Mikor Csepelen a múlt évben az a nagy löpor robbanás történt. Központunk ablakából több nővér rémülten nézte az irtózatos robbanással kísért óriási lángnyelvek föl-fölemelkedését. Fogalmuk sem volt, mi történhetett, csak arra gondolhattak, itt a világ vége. Piroska nővér, a legfiatalabb, keserves sírásra fakadt és egyre kérdezte: „Mi lesz velünk, mi lesz velünk?” — A többiek sem lévén nagyobb bátorságai, komolyan rászóltak, ne jajgasson, hanem indítsa fel ő is a tökéletes bánatot, mert hátha mindjárt végük lesz! „Csak nem halunk meg!” — kiáltja rémülten Piroska nővér. — „De bizony, jó lesz, ha elkészül. Csak indítson bánatot!” — Piroska nővér erre kétségbeesetten kiáltja: „Ó Istenem, hát adj nekem örök nyugodalmat!”

Történeti zagyvalék.

Egy negyedik polgárista tanuló nagy zavarában így mondja el az egyháztörténelmi leckét: „Krisztus előtt 200 évvel, a pápa megbízásából hittérítők mentek Ázsiába, a Nilus környékére, hogy ott a bennszülött angolokat a keresztény hitre térítsék.”

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

14. ÉVFOLYAM. 1928. 1. SZÁM

TARTALOM: Róma. — A szent fogadalmakról. — Szent Vince iskolájában. Boldog Anyánk ünnepére készülünk kell. — A betegek. Hogyan fogjuk föl a betegápolást. — Az Úr házának ekessége. 1. Szentség ház vagy tabernákulum 2. Cibórium, monstrancia. — Társulati tudósítások. 1. Boldog Lujza Anyánk csodákat művel a Szentföldön. 2. Csodaszerű gyógyulás Szeplőtelen Anyánk közbenjárására. — Etienne Ker. János életrajza. — Kérdések-Feleletek. 1. Halottak öltöztetése. 2. Névjegy. — Szünóra. Szeleburdi feleletek az iskolában. — Elhunyt nővéreink.

Róma.

M. N. MÚZEUM KÖNYVTÁRA
Hírlapkönyvtári
II. növekedéskönyvtár
19 33/68 SZ.

(Főtisztelendő Verdier (Verdié) generális atyától.)

Az *Anyaház Visszhangjának* 1928. évi első számát arra használom föl, hogy az egész Társulatnak, minden egyes házában és a házak minden egyes nővéreink is, boldog és szent új évet kívánjak. Boldog pedig akkor lesz, ha szent; tehát a szentség előfeltétele annak a boldogságnak, amit önöknek kívánok. És ha azt kérdik tőlem, hogyan tegyék szentté ezt az új esztendőt, egyszerűen szent Vince szavait idézem emlékezetükbe: „A mi szentségünk teljessége abban áll, hogy Isten akaratait teljesítjük.” — Tehát adja Isten, hogy bennünk és általunk, mindenkör és mindenben, az ő szent és imádandó akarata teljesüljön! Önök azért imádkozzanak, kérem, hogy az isteni akarat teljesüljön azon, aki e sorokat intézi önökhöz; ő pe-

dig azt kéri a jó Istentől, hogy mindaz, ami önöket illeti avagy a szívükön fekszik, tökéletesen megegyezzék e szent akarattal.

Most pedig, — ha úgy tetszik, — néhány szót római utamról, amely lefoglalta majdnem az egész október havát, amennyiben Párizsból október 6-án indultam el, s csak november 3-án tértem ismét vissza.

Ennek az utamnak sokféle célja volt. Mindenekelőtt az, hogy viszontlássam a mártírok földjét és Jézus Krisztus földi helytartóját; s hogy lehetőleg megújuljanak bennem amaz érzelmek, amelyek dicső Atyánk szívét is hevítették akkor, amikor úgy 1601 körül először láthatta az örök várost. Harminc évvel később így ír erről Du Coudray úrnak: „Megérkezett tehát Rómába, ahol a küzdő Egyház látható feje székel, ahol szent Péter és szent Pál, meg anynyi más Szentnek és Vértanunak ereklyéi vannak, akik valamikor vérüket ontolták, vagy egész életüket feláldozták Jézusért. Mily boldog ön, Uram, hogy ugyanazt a földet taposhatja, amelyen annyi szent egyéniség járt. Ennek a megfontolása úgy meghatott akkor, amikor harminc év előtt Rómában jártam, hogy — nagy bűnös létemre — egészen könnyekig elérzékenyültem.” — Ilyenek voltak Szentünk érzelmei, s én is ilyen érzelmeket törekedtem fölkeltetni és ébrentartani lelkemben, egész római tartózkodásom alatt.

Azt a földet tapostam tehát, mely annyi mártírvért ivott. Ez a vér pedig többet ér Ábel vérénel, amely bosszúért kiáltott égbe; a mártírok vére, ellenkezőleg, az isteni irgalomért esedezik még hóhérai részére is. Megláthattam a küzdő Egyház látható fejét is. S miután kifejeztem előtte szent Vince kettős családjának mélységes hódolatát, oly kegyes volt, hogy a két család minden egyes tagjának atyai áldását küldte. Boldog vagyok, hogy most, e sorok útján, átadhatom önöknek ezt az áldást, mint a szentségnek és boldogságnak zálogát, mint értékes újévi ajándékot a megkezdett új esztendőre.

Római utamnak egy másik célja az volt, hogy a Szerzetesek Szent Kongregációja elnökének: Laurenti kardiná-

lisnak átadjak egy hivatalos kimutatást a Szeretet Leányai Társulatának állapotáról, eredetéről, szervezetéről, műveiről, intézeteiről és tagjairól. Ezt a részletes kimutatást most első ízben nyújtottuk be a Szentszéknek. Az új kánonjog követelménye ez, s minden ötödik évben kötelezővé teszi ezt a kimutatást. 1927-ben volt az első, tehát legközelebb 1932-ben, 1937-ben, stb. kell majd újból elkészíteni.

Isten kegyelmével teljes lelkiismeretességgel jelenthettem a bíboros-elnök öminenciájának, hogy a Szeretet Leányainak Társulata békességben, jámborságban, szabályszerűségben él, szereti hivatását és a szegényeket, a szent Alapítók erényeinek és szellemének követésében. Van ugyan kivétel is; de ritka az, és szorosan véve, pusztán egyéni. Biztosítottam őt, hogy Anyaszentegyházunknak nincsenek odaadóbb és engedelmesbb hívei, mint szent Vince leányai. A Társulat ősi szokása szerint a szentséges atyáért való naponkinti imádkozást és gyakori áldozást is hűségesen megtartják.

Statistikai szempontból a következő létszámokat jelentettem be: A provinciák száma 32, a házaké 3510, a tagok száma 38.000. Szép számok ezek! De amint a nemesség kötelez (Noblesse oblige!), éppúgy kötelez a szépség is, különösen a fentemlített szám adatok szépsége. S ha így áll a dolog, vajjon mindegyik tartomány, mindegyik ház, minden egyes nővér megadja-e Istennek és a szegényeknek mindazt, igazán mindazt, amit a valóságban és a gyakorlatban megadhat?

Ne feledjük hogy ezen a kimutatáson kívül, amit a Szentszék képviselőjének kezébe tettünk le, egy másik kimutatás is készül, nem ugyan ötévenként, hanem napról-napra; nem Jézus Krisztus helyettesének, hanem magának Jézus Krisztusnak. Azt kívánom tehát önöknek, hogy mindegyikük, mindennap, igen szép kimutatást készítsen áldozatairól, munkáiról, a szegények szolgálatában való önfeláldozásáról, áhítatos szabályszerűségéről, a türelem, a kölcsönös elviselés és szereti erényeiről, a szent szabályoknak és a szent fogadalmaknak engedelmes és hű-

séges megtartásáról. Mily nagy és szép kimutatás lesz az!

Római utam harmadik célja az volt, hogy a Társulatnak 14 római házát meglátogassam, s vizitációt tartsak bennük.

Az egyes intézetek vizitálása éppoly régi szokás Társulatunkban, mint amely régi a Társulat maga. Szent Vince nagyon fontos dolognak tartotta. Ő maga is, boldog Lujza, Portail úr és mások is, vizitációt tartottak a Szeretet első Leányainak házaiban. Kissé később meg is határozták, hogy legalább minden két évben látogassák meg a házakat a vizitátornők, vagy pedig az általános főnök által megbízott missióspapok. Az új kánonjog nem teremtett tehát újat a Szeretet Leányai házainak vizitálását illetőleg. De miután minden női vagy férfi szerzetnek kivétel nélkül nagyon ajánlja, jónak láttam mostantól fogva biztosítani e vizitációkat, minden két évben a vizitátornők, s minden öt évben egy-egy missióspap kiküldése által, akik majd sorban vizitálják házaikat. Ez a missióspap elsősorban a tartomány igazgatója, de — tekintettel a házak nagy számára, — szükség esetén egy másik missióspap is lehet, akit külön e célra rendelnek ki.

Boldog vagyok, hogy ehelyütt is köszönetet mondhatok az én kedves és föltisztelendő rendtársaimnak, akik szívesen magukra vállalták, hogy a Társulatnak és főnökének ezt a fentjelzett szolgálatot megtegyék. Kérem, hogy köszönetül önök is külön, buzgó imákat ajánljanak föl értük.

A missióspapok által öt évenként vizitálandó házak besosztásánál az általános főnöknek tartottam fenn az Anyaház és a római házak vizitálását. Minden magyarázat nélkül is könnyen megérthetik, mily fontos indítókok készítek erre a fenntartásra.

Az Anyaház vizitálása — s ez volt eddig a második, — április hóban történt meg, amelyet, a nővérek nagy száma miatt, egészen erre kellett szentelnem. Hosszas volt tehát ez a vizitáció, de nagyon vigasztaló. A nagyontisztelendő anyától kezdve egészen a legkisebb szemináriumi nővé-

rig, mindannyian a legtökéletesebb szeretetet tanúsították szép hivatásuk iránt, és a legőszintébb vágyal kívánják gyakorolni állapotuk erényeit és szellemét. Amilyen hűséggel csak lehetséges, utánozni akarják szent Alapítóinkat: a mi nagy szent Vincénket és boldog De Marillac (Dö Marijják) Lujzát, az ő páratlan tanítványát és munkatársát. Azt hiszem, ha szent Vince és boldog Lujza személyesen tartották volna meg ezt a vizitációt, helyeselték volna, hogy a kápolnában összegyűlt összes anyaházi nővérek előtt kifejeztem ezért köszönetemet és megdicsértem őket. Bizonyára helyeslik azt is, hogy e sorok útján most az egész Társulat előtt megismétlem ezt a dicséretet. Anyaházuk valóban az, amit a neve kifejez.

Most pedig, térjünk vissza Rómába; ez is a második vizitáció. Mint említettem, Rómában 14 intézete van Társulatunknak. A nagy városok, — mint például Párizs mellett, amelynek falai 70 intézetünket veszik körül, s mint egyéb nagy városokban is nagy számban léteznek, — azt gondolhatnók, hogy 14 intézet, nem valami sok. De azt is számba kell vennünk, hogy akkor, amikor nővéreink — úgy 1850 körül — először telepedtek meg Rómában, már nagyszámú szerzetesi intézmény volt az örök városban, s nem sok hely maradt az újonnan érkezendők számára. Tegyük még hozzá, hogy az az életmód, amely a Szeretet Leányait akkor még feltűnően és úgyszólván egyedül jellemezte, ismeretlen és idegenszerű volt az Egyház fővárosában, ahol — máskülönben igen helyesen, — mindenki nagyon tartózkodó és bizalmatlan a vélt újításokkal szemben. Ma már az önkéhez hasonló külső szeretetművek erősen téit foglaltak Rómában is. A legnagyobb jóindulattal találkoznak, s úgyszólván az egész világról oda tödülnek, hogy azzal is kifejezzék, mennyire katolikus, azaz általános jellegű szent Péter utódjának székvárosa.

Nincsen szándékomban, hogy a római házak mindegyikét részletesen ismeressem előttük. De három házunkról, mely a Vatikánnal van összefüggésben, mégis elmon-

dok egyetmást, hogy összes kedves nővéreink ismerjék azt a jót, ami ott történik.

Kezdjük a Vatikán *Santa Marta, Szent Márta* menedékházával. 1884-ben alapított boldog emlékü XIII. Leo pápa bőkezűségéből. E nagy pápa látta ugyanis, mint nővekszik évről-évre egyes rendkívüli alkalmakkor, — mint például jubileum, valamely évforduló avagy szenttéavatás stb., — a világ minden tájáról érkező zarándokok serege. Azért egy hatalmas szállodát vagy menedékházat építtetett, amelynek falai befogadhatják mindazokat, akik a magas árak miatt más szállodákba nem térhetnek, s akik emiatt a római zarándoklatra nem is vállalkozhatnának. Ennek a menedékháznak vezetését a Szeretet Leányaira bízta a szentséges atya. Az eredeti műhöz azóta már újabb művek is csatoltattak, és szent Márta napról-napra bővül a szentséges atyának, mint szent Vince mondja, a küzdő Egyház látható fejének jóságából. Létesült egy a szent Péter bazilikát környező nagyszámú, de vagyontalan városrész szegényeinek igen látogatott, ingyen gyógykezelést és gyógyszerrel nyújtó, ambulancia és a szegény betegek intézményes látogatása. XV. Benedek pápa őszentsége egy kórházat is alapított a Vatikán hivatalnokai: a svájci gárda és testőrség számára. Egy külön osztályban beteg és elaggott papokat is ápolnak, akiknek fölvetelét a szentséges atya személyesen eszközözi.

Szent Márta tehát teljesen pápai intézmény. Milyen kitüntetés ez a mi nővéreinkre nézve! De nagyra is becsülik, és igyekeznek méltókká lenni rá fáradhatatlan önfeláldozásukkal különösen a nagy zarándoklatok idején, amikor ugyancsak összegyűl a munka. De az élő hit szellemében, — Isten, az ő földi Helytartója és szent Péter szegényei szolgálóinak tekintvén magukat, — minden símán és szépen megy.

Ráneveli és példájával vonzza őket erre az önfeláldozásra kedves szolgáló-nővérük: a nagyontisztelendő Maurice (Morisz) Mária anya, aki az évek haladtával szinte fiatalodik. Ő egyúttal a római házak vizitátornője is.

Ebben a hivatalában boldog emlékü nővérét, a jó Maurice (Morisz) Emilia anyát váltotta fel.

Még csak azt említem meg Szent Mártáról, — mert bizonyára érdekli kedves nővéreinket, — hogy a szentséges atya a szent Péter bazilikán keresztül átmehet a Szent Mártába, anélkül, hogy elhagyná a vatikáni épületeket, amelyeknek önkéntes foglya. A Menedékház kápolnájában már több ízben misézett a szentatya.

Szent Márta mellett és mintegy annak folytatásaképpen, — mert még csak fal vagy utca sem választja el tőle, — alapított 1924-ben egy másik pápai intézmény, *Oratorio di San Pietro* néven. Oratorio olyasféle, mint patronázs. Amerikai segítséggel épült. Kápolnái, termei, udvarai, játszóterei, minden a legjobb karban, és minden kigondolható felszereléssel. Egymástól teljesen elkülönített épületrészben fiú- és leányvermekek látogatják igen nagy számban. Ott dolgoznak, szórakoznak, imádkoznak. Szent vallásunk tanaira és hívő keresztény életre oktatják őket. Kivált vasárnaponként százával tódul oda a mindkét nembeli fiatalság. A fiúkkal buzgó papok, a leányokkal nővéreink foglalkoznak. Kimondhatatlan az a jó, amit ez által véghezvisznek.

Egy harmadik intézetünk is a Vatikánhoz kapcsolódik, ámbar térben kissé távolabb van tőle. Már 1867-ben létesült, a *Conservatorio Zoccollette*, magyarul, a kis facipősek árvaháza. Kezdetben bizonyára ilyen primitív lábbelit hordtak a kis árvák, s rajtuk maradt ez az elnevezés, ámbar most már olyan a cipőjük, mint minden más emberé. A Péterfillérekből tartják fenn ezt az intézményt is, amely vagy száz kis árvát részesít igen komoly és eredményes nevelésben. Egy ingyen ambulancia és a szegények házi látogatása egészíti ki e szeretetház műveit.

A szent fogadalmakról.

(Főtiszteendő Cazol igazgató úrtól.)

Szeretet Leányai, a szegény betegek szolgálói.

Arra a hónapra, amelyben a Szeretet Leányai megújítják szent fogadalmaikat, nem alkalmazhatnók-e joggal az Exodus eme szavait: *E hónap legyen nektek a hónapok kezdete!* (Exod. 12, 2.) A zsidóknál az a hónap volt az, amelyben a húsvéti bárányt áldozták föl, az Isten választott népe Egyiptomból való megszabadulásának emlékére. A Szeretet Leányainál az a hónap ez, amelyen újból Istennek szentelik magukat, hiszen fogadalmuk önmaguk feláldozása Istennek, akit osztályrészül választottak. Vállalt kötelezettségük ugyanis elsősorban áldozat.

Anélkül, hogy három első fogadalmuknál megállapodnánk, elmélkedjünk kissé a negyedikről: *a szegények szolgálatának* fogadalmáról. Ez a legszebb; ez teszi önöket a Szeretet Leányaivá. Három első fogadalmuk a klauzurás szerzetesnőknél is megvan, de ők csak irigyelhetik önöktől a szegények szolgálatának fogadalmát. Ez az a fogadalom, amely — míg egyrésztől megadja önöknek a Szeretet Leányainak sajátos jellegét és szervezetét, — egyben a természetfölötti élet magaslatára emeli lelküket.

Ez az állítás első pillanatra talán különösen hangzik, hiszen nagyon is sokszor halljuk a panaszt, hogy a szegények szolgálatára elszórakoztat. És mégis úgy van. Mert minden természetfölötti életnek az önfeledés a lényeges feltétele. A természetfölötti élet foka a lélekben mindenkor arányos az önmagáról való teljes megfeledezéssel. Nem mondotta-e Üdvözítőnk is: *Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát.* (Máté 16, 24.)

Kettős élet van bennünk: természetes és természetfö-

lötti élet. A kétféle életet leginkább úgy jellemezhetnők, hogy a keltő egyenes ellentéte egymásnak. A természetes élet önmagát keresi; itt önzés az életcél s az egész élet az önkielégítésben merül ki. A természetfölötti élet ellenben tökéletesen megváltoztatja az életirányt: ebben az önfeledés vezet, és a lelket Isten és embertársai felé irányítja.

Ezt előre leszögezve, tehát mindegyik fogadalom — de különösen a szegények szolgálatának fogadalmát, — tökéletes önfeledést követel.

Ismétlem: különösen a szegény betegek szolgálatára irányuló fogadalom. Lehet valaki szerzetesnő egy zárda csendjében, s mindamelllett mégis csak teljesen magának élhet, s napjai csendesen folynak le az áhítatgyakorlatok édes elragadtatásaiban. Lehet, hogy ez nem is természetfölötti élet. A szegény betegek szolgálatára ellenben munkás élet, kitaró és szünet nélkül való fáradozással jár. A Szeretet Leányának élete nem kényelmes élet. Azt nem állítom, hogy itt-ott nem keresheti ő is csak önmagát, de azt, igenis, állítom, hogy egyik szenthivatás sem kíván anynyi önmegtágadást és önfeledést, mint az övé.

Szent hivatásuk jellege nem éppen az önfeláldozás-e? Nem tartják-e Társulatukat igen sokan mintegy az önfeláldozás iskolájának? Azért tehát mindenképpen abban bizakodom, hogy az önfeláldozás élete legalább is olyan, vagy még nagyobb mértékben van meg önöknél, mint másutt. Nos, az önfeláldozás pedig két dolgot foglal magában: önfeledést és önátadást. Ebből tehát az következik, hogy a Szeretet Leánya magas fokára juthat el a szentségnek, mert a szentség nem más, mint Isten magasabb fokú szeretete, egészen az önfeledésig és az önátadásig.

Szeretet Leányai, büszkék legyenek arra, hogy a Szeretet Leányai lehetnek, s a három szerzetesi fogadalom hoz még a szegény betegek szolgálatának fogadalmát is csatolhatják! Vajha egész életük égő szeretetük kifejezése volna Isten iránt, akinek szolgálatára szentelték magukat, és vajha szent fogadalmuk megújítása vele még bensőségesebb egyesülésre vezetné önöket!

Szent Vince Iskolájában.

Olvassuk el a Szentnek 1660 július 3-án és 24-én tartott konferenciáit boldog Lujza erényeiről. Majd elmélkedjünk róluk a következő reflexiók fölhasználásával.

Boldog Anyánk ünnepére készülnünk kell.

Miért? — 1. Hogy örömet szerezzünk szent Vincének, aki annyira kívánta, hogy világosságot és lelki hasznot merítsünk Anyánk emlékéből, akit ő oly nagyrabecsült s azt akarta, hogy nyomdokaiba lépjünk. S vajjon ki ismerhette volna boldog De Marillac Lujzát jobban, mint ő, aki 36 éven át volt lelkivezetője? És ki illette őt nagyobb és méltóbb dicsérettel? Az a két konferencia, amit első nővéreinkkel együtt az ő erényeiről tartott, az ő legszebb dicsőítő beszéde.

2. Hogy boldog Anyánkat magát is megtiszteljük. Semmivel sem szerezhetünk nagyobb örömet az ég Szentjének, mint, ha megköszönjük Istennek a nekik nyújtott kegyelmeket, és ha a gyakorlatban megvalósítjuk jópéldájukat, tanácsaikat, oktatásaikat. Mindezzel dicsőségüket is növeljük. Boldog Anyánk a Szeretet irazi leánya volt életében, az ég magasából pedig éppen olyan gonddal örökdi a Társulat felett, mint itt lent, a földön. Milyen boldog lesz tehát, ha látja, hogy most is még az ő nyomdokaiban haladunk.

Hogyan? — Úgy, hogy amaz erények követésére buzdulunk, amelyek ezt az erős asszonyt ékesítették, akit a jó Isten az ő nagy szolgája: szent Vince mellett a Szeretet családjának alapkövéül választott ki. Úgy készüljünk tehát az ünnepre, hogy komoly tanulmány tárgyává tegyük dicső Alapítónk tanait, amiket Anyánk és példaképünk oly csodálatosan gyakorlatba hozott.

Melyik erényét utánozzuk most különösebben? — Szerénységét. E két hónap folyamán valósítsuk meg szent Vince óhaját s tekintsünk állandóan erre a szép képre. Mint jó Anyánk, mi is édes Üdvözítőnk követésére törekedjünk és minden cselekedetünket az övéhez alkalmazzuk, mert az ő istenemberi személyében egész különös szerénység honolt.

Mi sem segíthet pedig bennünket jobban ennek az erénynek elsajátításában, mint Isten jelenlétének állandó tudata és a méltó szentáldozások gyümölcse. A mi szerénységünk lelki összeszedettségéből, önmegtagadásból, szelidségből és alázatból álljon. Ezzel prédikáljunk állandóan, ezzel szolgáljunk mindenkinek épülésére.

Amikor reggelenként elfogadjuk az Isten ajándékát és megfontoljuk azt a módot, amellyel nekünk adja magát, mi magunk is neki adjuk át magunkat és azzal hódolunk neki, hogy úgy lelki képességeinket, mint érzékeinket is, csakis szent akarata szerint használjuk. Szent akarátát pedig úgy teljesítjük, ha szemünkkel, kezünkkel, nyelvünkkel a szerénység szabályai szerint élünk. A lemondás ezer alkalmá kínálkozik e tekintetben: egy-egy pillantás, szó, gesztus vagy mozdulat korlátozása, mind megannyi ténye lehet az önmegtagadásnak. Ezek a cselekedeteink — amellett, hogy környezetünk épülésére szolgálnak, — csirái lesznek még apostoli működésünk termékenységének is. S mennyi elrejtett önmegtagadási gyakorlatunk gazdagítja majd mennyei kincseink tárházát!

Az a lélek, amely a hit szellemében törekszik szerénységre, csakhamar bensőséges lélek lesz. S az a hit, amely az Isten szeme előtt, az ő szerelmeért, az ő szent jelenléte iránt való tiszteletből, szerénnyé tette őt, hűségének minden egyes tényével ismét növekedik, gyarapodik lelkében. Az ilyen lélek folytonosan előrehalad; vonzza őt ebben dicső Anyánk példája és Jézus Krisztus követése.

Sokat imádkozzunk tehát egymásért mindig, de kivált most, e két hónapban, ez ünnepre való készület alatt.

hogy szent Vince óhaja szerint „a Szeretet minden leányáról elmondhassák, hogy feljük közeledve is már áhítatra gerjednek. Egy-egy szerény leány többeket vonz a Társulatba, mert mi sem nyeri úgy meg a szíveket, mint a szerénység. Ilymódon csodálatos előhaladást tesz az egész Társulat, és a tagok isteni életet élnek. Tehát csak szerények legyenek, leányaim!”

Gyakorlat e hónapra. — (Szent Vince maga ajánlja) „Egész életünkön át az erények elsajátításán dolgozzunk. Váljunk meg mindattól, ami bennünk Istennek visszatetszhetik, különösen bizonyos világias szokásoktól és cselekvésmódtól és olyan társalgástól, amelyen rosszul illik Isten szolgálójának ajkára.” — A szerénység fátyolába burkolózza menjünk át a világon, távol az ő szellemétől. Aki így tesz, tudtán kívül is bőséges eredménnyel dolgozik.

(Nagyontisztelendő anyánktól.)

Szent Vince gondolataiból.

Kerüljük a sietséget.

Az Istentől való dolgok maguktól keletkeznek és fejlődnek, és az igazi bölcsesség éppen abban áll, hogy az isteni Gondviselést lépésről-lépésre követjük.

Jó az előrelátás, ha Istennek van alárendelve; de túlzásba megy, ha mindenáron el akarjuk kerülni azt, amitől félünk.

Többet várunk saját gondoskodásunktól, mint Isten gondviselésétől, s akkor azt hisszük, hogy sokat tettünk, ha az ő rendelkezéseit megelőzzük a mi rendtelenségünkkel; mert csakis ennek nevezhető az, ha inkább emberi okoskodáshoz, mint az ő szavához ragaszkodunk.

Az a jó, amit Isten akar, mintegy magától keletkezik anélkül, hogy rá gondolnánk.

Mily nagy kincsek vannak elrejtve az isteni Gondviselésben! De legfőképen azok tisztelik, akik követik és nem avatkoznak be intézkedéseibe.

A betegek.

Hogyan fogjuk föl a betegápolást

*Üdvözítőnk és az Apostolok,
szent Vince és boldog De Marillac Lujza példájára.*

(Nagyontisztelendő Inchelein (Enslén) anyától.)

Nagyon jó, ha a betegápolással megbízott nővéreket áthatja annak tudata, milyen nagy kegyelem rájuk nézve, hogy ezt a munkát végezhetik, ha megértik, miféle kötelezettségeket ró az rájuk, és hogy Isten előtt mindezről számol kell adniuk.

Édes Üdvözítőnknek földi életében mindenkor nagy gondja volt a betegekre és sok csodát művelt az ő érdekében. Mikor Keresztelő szent János tanítványai előtt isteni küldetését bizonyította, akkor is külön említette a betegeket: *A vakok látnak, a sánták járnak, a poklosok tisztulnak.* (Máté 11. 5.) Gyengéden szerette őket, azért nem állhatta meg, hogy ne könnyítsen sorsukon. A betegekkel érintkezvén, nem egyszer ruházta föl még a teremtett dolgokat is isteni erővel, mint amikor a vaknak szemét sárral kente meg és a süket fülét kevés nyállal. Ezt a szeretetteljes lelkületet hagyta örökül Apostolainak is: szent Péternek még árnyéka is meggyógyította, akit ért.

Mindamellettt észre kell vennünk, hogy ezeknek a testi gyógyításoknak célja az volt, hogy az igazság behatoljon a lélekbe és elhintse benne a Krisztusban való hitnek magvait. A születése óta sánta koldus, akit szent Péter kiegyenesített a templomajtóban, azonnal *beméne velük a templomba, dicsérvén az Istent.* (Ap. csel. 3. 8.) És mikor az Éneás nevű inaszakadtnak azt mondotta: *Meggyógyít téged az Úr Jézus Krisztus!* — és az fölkel az ágyáról, amelyen nyolc év óta sinylődött már, — *látták őt mindnyájan,*

kik Liddában... laknak vala és megtérének az Úrhoz.
(Ap. csel. 9, 34-35.)

Szent Vince nagyon jól megértette ezt az isteni szándékot. Szerinte, azt két szóba foglalhatjuk össze: segíteni a betegen, és e testi segítséggel megmenteni a lelkét, és pedig a Szentlélek sugallta gyengéd és tapintatos modorban.

De hogy ilyen apostoli működést fejthessünk ki, kell, hogy élő hit és igaz szeretet töltse el lelkünket, hogy mindent engedelmséggben és a legtisztább szándékkal végezzünk. Ne az embereknek akarjunk tetszeni. Nem megfizetett munka ez. Mi a királyok Királyának szolgálatába léptünk az ő szeretteinek személyében. Ő választott ki bennünket segítőtársakul, s reánk bízta legkedvesebb küldetését. Hány lélek veszett volna el örökre, ha nem ment volna át a szenvedések keresztjén, vagy ha a kényszerűség nem vitte volna rá, hogy a mi gondozásunkra bízta magát.

Az istenküldötte minden egyes beteget természetfölötti érzülettel kell fogadnunk. Ebből az érzületből keletkezik a tisztelet is, amit dicső Alapítóink oly nagyon ajánlottak. Olvassák csak például a szent szabályoknak azt a fejezetét, amely utasítást ad „a nővéreknek, akik a betegeket fogadják és lefektetik.” Ebben az érdemszerző szeretetmunkában is „élő hit, mély alázatosság és igaz keresztény szeretet irányítsa őket, és hassa át a gondolat, hogy ők e betegeknek csak szolgálói, míg ezek az ő uraik.” — És azoknak az apró szolgálatoknak részletes elsorolása, amelyekkel a beteget érkezésétől kezdve meg tisztítják és rendbehozzák, az a nagy figyelem, amit a nővérek lelkére köt, mind arról tanuskodnak, hogy boldog Lujza mily gyengéd anyai szívvel viselkedett a betegek iránt. Minthogy a beteg Üdvözítőnkét képviseli, azért kell őt annyi figyelemmel körülvennünk. Jól tudjuk, hogy egyes Szentek megláthatták őt a beteg személyében. Nos, ha önök előtt nem ismétlődik is meg ez a jelenet, ne kételkedjenek a tény valóságában. Eljön a nap, amikor magának édes Üdvözi-

tönknek ajkáról hallhatják: „Beteg voltam és ápoltál.” — Ő, mily nagy dolog ez, s mily kimondhatatlan tisztesség reánk nézve!

Ne éreztessük a beteggel, ami az ápolásában nehezünk-re esik. — Nagyon vigyázzunk, hogy a betegek jelenlétében sohase említsük esetleges szenvedéseinket, fáradtságainkat vagy egyéb kellemetlenségeinket. Ha szóvá kell valamit tenni, jól tudják, hol, és ki előtt tegyék. Mindent békében és szeretettel, türelmes elviseléssel és jószággal intézzenek el.

Úgy bánjunk velük, mint saját énünkkel. — Gondoljanak kissé vissza, milyen gyengédséggel gondozták avagy gondozták volna családjuk egyik-másik tagját, vagy valamelyik sebes vagy fájdalmas testrészüket. Lám, édes Üdvözítőnk úgy tekintette a betegeket, mint misztikus testének tagjait, és irántuk való részvételben az emberi szenvedések minden nemét elviselte. Ha az ő követésében a szeretet igazi leányai akarnak lenni, önök is ugyanolyan érzülettel legyenek a betegek iránt; azaz: mindegyikért tegyék meg azt, amit szeretteikért megtennének, vagy pedig sajátmaguknak kívánnának. Ha a betegeket nem ápolják ugyanolyan éberséggel, gyengédséggel s éppenolyan óvatossággal, vajjon teljesül-e Krisztus Urunk parancsát: *Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat?* (Márk. 12, 31.) Sőt a beteget még sajátmagunknál is jobban kell szeretnünk, nemcsak akkor, ha nekünk szimpatikus és hálás, hanem akkor is, ha baja miatt elkeseredett vagy követelődő.

Minél többet érintkeznek a szeretet gyakorlása közben e szegény szenvedőkkel, — s ha hozzá még maguk is szenvedtek valaha, — annál inkább megértik, hogy a testi szenvedés nagy hatással van az egyéniségre, s kivált azok, akiket nem támogat hitük, nagyon érzik a betegség okozta áldozatok súlyát. Azért nagy részvéttel legyenek irányukban, szenvedjenek velük. Egy se találkozzék, akit közömbösen mellőznének. Mindegyik betegben Mesterüket, Üdvözítőjüket lássák; az ő kis szolgálói legyenek,

Ez az önök szép és tökéletes hivatása. Ez a hivatás azonban teljes odaadásukat kívánja meg.

Hogy ebben a hivatásukban segítségükre legyünk, a következő számokban néhány jó tanáccsal szolgálunk arra nézve, miféle bánásmódot kövessenek a betegekkel, különböző természetüket, lelkületüket, stb. illetőleg.

(Folytatjuk.)

Az Úr házának ékessége.

Miután kedves nővéreinknél több házukban hiányzik a tabernákulum-fátyol és a cibórium - köpenyke, időszerűnek látszik, hogy az ezekre vonatkozó egyházi előírásokat megismertessük velük, annál is inkább, mert az apostoli vizitátor úrnak egyik kötelessége az is, hogy ellenőrizze az egyházi rubrikák hűséges betartását a kápolnában, s főleg az oltárokon.

3. Szentségház vagy Tabernákulum.*

Az ősegyházban a hívek az Oltáriszentséget magukkal vihették lakásukba, vagy esetleg maguknál tarthatták utazásaikban. A Szentség őrzésére belül selyemmel, esetleg arannyal, ezüsttel ékített dobozokat, szelencéket használtak.

Az üldözések után a haldoklók számára fönntartott Szentséget egy kis szelencében őrizték vagy magában a templomban, vagy leginkább a sekrestyében.

A mennyezetes oltárok elterjedésével az Oltáriszentséget a mennyezet tetejéről lefüggő arany- vagy ezüstgallamb szájában őrizték. A mennyezet eltűnésével külön

*Az alábbiakat nagyrészt Mihályfi Ákos „A nyilvános istentisztelet” munkájából merítjük.

szentségházakat készítettek vagy a templom falában, vagy pedig az oltár mellett vagy mögött.

A római Rituale és az új egyházi törvénykönyv előírása szerint a szentségháznak az oltáron kell lennie. Nincs előírva, hogy a szentségház minő anyagból legyen; a rubrika csak azt kívánja, hogy jó és tartós, szilárd anyagból készüljön. Készülhet tehát fából, kőből, márványból, ércből, vasból, ezüstből, aranyból. De ha márványból vagy ércből készül, tanácsos belül faburkolattal bevonni, nehogy nedves legyen s ezáltal a konszekrált szentostyák vegyi felbomlását siettesse.

Miként a szentségház anyaga, úgy alakja sincs törvény által meghatározva. Lehet gömbölyű, lehet hosszúka, vagy négyzetalakú, négy-, hat- vagy nyolcszögletű. A XVIII. század végétől kezdve forgatható szentségházat is készítenek, de ez helytelen.

A szentségház belsejét díszíteni kell; még pedig vagy aranylemezekkel kell befödni, vagy fehér selyemmel kibélelni. A szentségház talapzatára egy megfelelő alakú és nagyságú vászon korporálét kell tenni, amelyen a cibórium és az ostensorium vagy szentségmutató áll.

Mielőtt a szentségházat használatba vennők, meg kell áldatni.

A tabernákulumot kívülről fátyollal kell elfödni (konopeum), ami lehet selyemből, de vászon-, gyapjú- vagy gyapotszövetből is. Színe vagy fehér legyen, vagy olyan színű, mint az aznapi mise színe. Ha gyászmise van, a szentségház fátyola violaszínű.

A szentségház tetejére nem szabad sem ereklyéket, sem szobrot vagy szentképet helyezni, annál kevésbé virágokat. Éppúgy a szentségház ajtaja elé sem szabad mást elhelyezni, mint a kánontáblát. A keresztet azonban föltehetjük a szentségház tetejére, ámbar helyesebb, ha a kereszt külön áll a szentségháztól.

Magában a szentségházban az Oltáriszentségen kívül semmi mást nem szabad őrizni; tehát sem ereklyéket, sem szent olajokat, stb.

Szükséges, hogy a szentségháznak jó zára legyen s a kulcsot maga a pap őrizze, nővéreinknél a szolgálónővér vagy a kápolnás nővér. Ezt az új törvénykönyv is nagyon hangsúlyozza. Illő, hogy a szentségház kulcsa meg legyen aranyozva, és arany- vagy selyemzsinóron függjön.

4. Cibórium, monstrancia.

Cibóriumnak nevezzük azt az edényt, amelyben az áldozók számára őrzik az Oltáriszentséget. Innét a magyar neve: áldoztató kehely.

A római szertartáskönyv csak azt írja elő, hogy tartós és illő anyagból készüljön. Lehet tehát az áldoztató kehely nemcsak aranyból, ezüstből, ónból, hanem rézből is. A csésze belsejét azonban, természetesen, meg kell aranyozni.

Elő van írva, hogy az áldoztató kehelynek ráálló és jól záró fedele legyen. Rendesen tehát nincs megengedve, hogy csak egy pallával fődött misekehelyben tartsák az áldozók számára a szentostyákat. Ez legfőlegbb kivételképpen és akkor is csak rövid időre történhetik.

Azt is előírja a rubrika, hogy a cibórium — még ha még oly művészi alkotás is — fehér selyem köpennyel legyen ellátva, s így álljon a szentségházban. Némelyek az áldoztatókehely gombjára kehelytörlőt szoktak kötni, de ez a szokás rubrikaellenes.

A cibóriumot nem konzekrálják krizmával: csak egyszerűen megáldják, mint az egyházi ruhákat. Az áldás szövege a misekönyvben és a rituáléban benn van, a következő cím alatt: *Benedictio Tabernaculi seu vasculi pro sacrosancta Eucharistia conservanda.*

Magától érthető, hogy a cibóriumnak mindig tisztának kell lennie. A rubrika azt is előírja, hogy a pap — valahányszor kiürül a cibórium, — borral kiöblítse és a kehelytörlővel kitörölje.

Az Oltáriszentség ünnepélyes kitétele az ostensoriumban vagy monstranciában történik. Ez — miként

maga a Szentség ünnepélyes kitétele is. — újabb eredetű. A monstrancia csak a XIV. században keletkezett, a régi ereklyetartók mintájára.

A római szertartáskönyv nem határozza meg a monstrancia anyagát. Ez lehet tehát rézből, vasból vagy bármely más fémből; csak azt kívánja, hogy a lunula, az a kis félhold alakú tartó, amibe a szentostyát teszik, belül meg legyen aranyozva. A lunulát meg kell áldani, úgy, mint a cibóriumot, ugyanazon áldásszöveggel. A Szertartások Bizottságának egyik döntvénye szerint a monstrancia tetejét keresztnek kell díszítenie. A monstranciát is csak meg kell áldani. A római Rituáléban van is erre egy áldásforma, amit az erre fölhatalmazott papok használhatnak: *Benedictio ostensorii pro sanctissimo Sacramento fidélium veneratióni exponendo.*

A monstrancia kütönféle stílusban készülhet, miként a cibórium is lehet: román, gót, renaissance (renesszánsz) stb. Néhol nemesak dekoratív díszítésekkel van ellátva, hanem szentek alakjaival is; ez pedig a szertartási szabályoknak nem megfelelő. Díszítésül csakis Krisztus Urunk alakját s az Oltáriszentségre vonatkozó jelképeket használhatjuk. Szabad az angyalok alakjaival is díszíteni, akik a Szentséget imádják.

Külföldön nem annyira, de a mi vidékeinken a monstranciát is a szentségházba teszik, s ez nem ütközik semmiféle rubrikába, ha csakhamar, másnap vagy harmadnap van szentségkitétel. De teljesen észszerűtlen és rubrikaellenes, ha a Szentséget hétszámra ott tartják a monstranciában akkor is, amikor hétszámra nincs szentségkitétel. Ily esetben az előírás szerint a legközelebbi szentmisén a nagy szentostyát magához kell vennie a misézőpapnak.

Beteghez a Szentséget vagy kisebb cibóriumban, vagy egy kis, belül megaranyozott fémszelencében (Custodia) viszik. Némelyek kettős szelencét — esetleg keresztalakban — használnak; az egyikbe a Szentséget, a másikba a betegek olaját teszik. Ez teljesen rubrikaellenes, és sérti az Oltáriszentség iránt köteles tiszteletet.

Társulati Hírek.

1. Boldog Lujza Anyánk csodákat művel a Szentföldön.

Brasseur szolgáló-nővér Agellunból, a Libanon hegységéből, a következőket írja nagyontisztelendő anyánknak.

„Az 1924. év márciusán egyik nővérünk valami nagy kegyelem elnyeréseért kilencnapit ajátosságot kezdett dicső Anyánk tiszteletére és mécsesét gyújtott az ő szobra előtt. A ház egyik alkalmazottja — egy szegény családátya — akkor már hónapok óta irtózatos fejfájásokban szenvedett, s akkoriban tért vissza az egyik Beyrut-i kórházból, ahol már két ízben töltött el hosszabb időt anélkül, hogy az orvosi tudomány meggyógyíthatta, vagy csak enyhíthette volna is rettentő kínjait. Másodízben leginkább azért jött haza, mert az orvosok meg akarták lékelni fejét. A szegény ember nagyon siralmas állapotban volt, mert éjjelenként semmi sem aludt, nappal pedig majdnem semmi táplálékot sem bírt magához venni.

Mécsesünk még csak két napja égett, amikor, reggeli 7 óra körül, lelkenedezve jön betegünk felesége. Kis pohárkát nyújtván felénk, már messziről így kiált: „Egy kis olajért jöttem, abból, ami a kápolnában levő apácának szobra előtt ég. Láttam őt az éjjel kilépni a kápolnából, egy szegényesen öltözött leánykát vezetve. Végigment a folyosón, az udvaron, ezeken az ajtókon; s amikor hozzám ért, így szólt: „Menj el a nővérekhez, ott találkozol majd N. nővérel. Kérj tőle abból az olajból, amit előtttem éget. Azután csepegtess belőle férjed fülébe, s az meg fog gyógyulni!”

Majd hozzátette még az asszony, hogy ura éjnek idején azzal verte fel őt álmából, hogy elmondja neki az ő csodálatos álmát. Hozzá is egy szerzetesnő jött és azt mondotta neki: „Ha fülédbe csepegtetsz abból az olajból, ami a nővérek-nél szobrom előtt ég, meg fogsz gyógyulni.” A meglepett nő akkor az ő álmát is elmondotta urának, s elképzelhető, milyen

örömteljes nyugtalansággal várták mindketten a reggelt, hogy a kapott utasítást követhessék.

Csodálatos a dologban az is, hogy amikor az asszony belépett hozzánk, éppen azzal a nővérel találta magát szemben, akit dicső Anyánk megnevezett álmában.

Mivel éppen friss olajat tettünk a mécsesbe, azt ajánlottuk neki, jöjjön el később. Meg is tette, a délután folyamán. Buzgó imádság után — mert mindkettőjüket, mint általában a libanoni lakosokat, élő hit lelkesítette, — becsepegtette az olajat férje fülébe.

És mi volt dicső Anyánk a szegények iránt oly részvevő szívének válasza!? Hirtelen elviselhetetlen fájdalom és felforgatás keletkezett fejében; kocsizörgéshez hasonló tompa morajt hallott, s mintha orrán, száján és fülén át valami gőz tódult volna kifelé. Mindez pillanatra megijesztette a jó embereket, de bizalmuk legkevésbé sem ingott meg. Akkor aztán, mint egy csapásra, megszűnt mindez, s az ember semmi fájdalmat sem érzett többé.

Csalódástól felve, egy ideig még korlátozta örömét. De az éjszaka pompásan telt el, s a régóta elvesztett étvágy is csakhamar jelentkezett. Okosságból és előrelátásból egy egész hélig megőrizte titkát; de amikor meggyőződött róla, hogy gyógyulása teljes és tökéletes, mindenfelé hálatelten híresztelte, hogy meggyógyította őt a nővérek kápolnájában levő csodálatos nő.

Mihelyt elterjedt ennek a gyógyulásnak híre, mindenfelől hozzánk jöttek, hogy a „szép Hölgynek” — amint boldog Anyánkat elnevezték — pártfogásáért esdekeljenek. Betegünk pedig nem állhatta meg, hogy el ne menjen újból a Beyrut-i kórházba, s ott ne tudassa az orvosokkal csodálatos gyógyulását. Ezek nagyon csodálkoztak a tény fölött, de egyelőre nem merték kimondani az eset csodaszerűségét, mert biztosra vették, hogy a baj rövid időn belül megújul.

Emberünket azonban ez legkevésbé sem nyugtalanította. Elment és megvette a virágokat, amiknek fölajánlását annak a csodás álomnak éjjelén feleségével együtt megfogadták. Megható volt, hogyan jött be hozzánk, térden csúszva végig az egész lépcsőt, folyosót és a kápolnát, egészen boldog Anyánk szobráig, két nagy csokor virágot és egy emléktáblácskát helyezve el annak lábainál. A meghatottság és hála érzelmeitől mindannyian sírtunk.

E virágokat még hervadtan is ott őriztük mindaddig, amíg — körülbelül egy hónap múltán, — újabb fogadalmi táblácska és virág nem került a szobor lábaihoz. Szomszédságunkban ugyan, is egy szegény asszony — szintén sok gyermek anyja, — súlyosan megbetegedett. Orvosunk tanácsára sietve vitték el a Beyrut-i kórházba, ahol azonnal műtétet kellett rajta végrehajtani. Az orvosok nem igen bízták a beteg férjét, mert maguk sem igen bíztak a műtét eredményében. És tényleg, napokon keresztül erős lázban, önkívületi állapotban feküdt a szegény beteg.

Azonban, amikor delíriumából magához tért, elmondotta, hogy álmában valaki nevén szólította, sőt meg is rázta. Föltekintve, dicső Anyánkat látta ágyánál, azzal a kis leánnyal, aki a kápolnában is mellette van. A Boldog meghintette őt vízzel, azután sebére tevén kezét, így szólt hozzá: „Most már vége van, nincs többé semmi bajod; meggyógyultál.” És attól kezdve nagyon jól érezte magát, a gyógyulás rohamosan előrehaladt. Amikor férje eljött érte, közölte vele, hogy mécseset és virágot ígért Boldog Lujzának arra az esetre, ha gyógyulása tényleg bekövetkezik. Agelthun-ba érve, — még mielőtt kis házukba betértek volna, — eljöttek hozzá, fogadalmukat teljesíteni.

Három év óta sok hasonló eset ismélődött már, és a Boldog Anyánk pártfogásába vetett hit és bizalom napról-napra növekszik kis városkánkban. Mindenünnen, még Beyrut-ból is jönnek, hogy a „Szép Hölgynek” pártfogásába ajánlják bajait, nehéz ügyeiket. A mécses és több gyertya állandóan ég szobra körül, a kis ex-voto, fogadalmi-táblácskák szaporodnak. Meg kell még jegyeznünk, hogy dicső Anyánk a rendkívüli gyógyulások és egyéb kegyelmek kieszközlésén kívül különös szeretettel hallgatja meg azokat a szegény nőket, akiknél a gyermekáldás elmaradt. Már négy vagy öt reménytelen esetben kértek ez ügyben pártfogását, s mindannyszor csakhamar bekopogtatott a családba a kis béke-angyalka. Errefelé ugyanis — éppúgy, mint hajdan a zsidó népnél, — gyalázatnak tekintik a gyermekáldás hiányát, s a házastársak között ez állandó békétlenséget okoz.

Egy fiatal asszonyka emiatt úgy anyósa és apósa, mint férje részéről is, igen kemény bánásmódban részesült, több éven át. Hiába sirt és imádkozott, meghallgatásra nem talált. Mikor végre boldog De Marillac Lujzához fordult és fogadalmat tett az ő tiszteletére, teljesült végre kívánsága, és az egész család

nagy öröme egy fiúcskával áldotta meg a jó Isten. És nem különös dolog? A kis fiú a Mihály nevet kapta, pedig a család semmit sem tudott arról, hogy boldog Anyánk is egy kis Mihálynak volt édesanyja.

Egy másik nő — szintén boldog Anyánk közbenjárására, — nyolc évi gyermektelen házasság után lett anyává. Persze, nem győz eléggé hálálkodni és dicső Anyánkat magasztalni... És mi, az ő leányai, hogyan fejezzük ki hálánkat és boldogságunkat, hogy drága Alapító-Anyánk éppen a mi kis elrejtett, libanoni községünkre vetette irgalmas tekintetét, és éppen a mi szegényes kis szentélyünket választotta ki jótéteményei színhelyéül!

2. Csodaszerű gyógyulás Szeplőtelen Anyánk közbenjárására.

Egyik gyöngyösi házunk szolgáló-nővére közli a következőket:

N. nővérünk november hó folyamán súlyos természetű influenzát kapott. Mivel a tüdeje is meg volt támadva, kisebbfokú véhányás is keletkezett. Az influenzához veszélyes mandulagyulladás járult, s a beteg láza a 40 fokot is meghaladta.

Harmadnapon mindezen bajok mellett még egy igen rosszindulatú orbánc is keletkezett, amit az orvos életveszélyesnek jelentett ki, mert nem csak az egész fejet, hanem még a tarkót és a mellét is ellepte. A láz letörésére alkalmazott mindenféle szer ellenére is állandóan jóval a 40 fok fölött volt a szegény beteg hőmérséklete.

Mindamellett igen nagy bizalommal viseltetett a Szeplőtelen Szűz Anya pártfogása iránt, s az ő kérésére az egész ház, — a kis óvodásoktól kezdve föl a felnőttekig, — mindannyian a Szeplőtelen Szűz ostromolták a beteg felgyógyulásáért.

November 25-én annyira rosszul volt, hogy esti 8 órakor fölvette a szent kenetet, 26-án reggel pedig letette szent fogadalmait.

A rettenetes orbánc amellet folytatla romboló munkáját. A beteg egész bal oldalát hűdés érte, és szeme annyira réveteg és kifejeztelen volt már, hogy még az orvos is az agyhártyagyulladás előjeleit sejtette.

A szenvedő állandóan magánál volt és ki is jelentette, miszerint úgy érzi, hogy a másnapi szép ünnepen, Csodásérmű Boldogasszony ünnepén, meg fog halni. A Szeretet Leányához méltóan készült a halálra, s teljesen átadta magát Isten szent akaratának és Szeplőtelen égi Anyánk jóságának.

Az orvos a maga részéről szintén kijelentette, hogy — amit emberileg lehet és szabad, — mindent megtett a betegért, mégis minden arra mutat, hogy a katasztrófa elkerülhetetlen.

27-én, az ünnepen, délelőtt a beteg maga kérte, hogy megkezdjék a haldoklók imáit, amelyet nagy bizalommal követett, ámbár oly rosszul volt, hogy a körülállókát meg sem ismerte. A haldoklók gyertyáját is meggyújtották, és minden percben utolsó lélekzetét várták. Mindamellet nem szüntek meg ostromolni Szeplőtelen Anyánkat, mutatná meg ezen az ő szép ünnepén, milyen hatalmas az ő közbenjárása Istennél.

És a szent Szűz válasza erre a bizalommal teljes imára nem késett.

Minden várakozás ellenére a beteg tekintete tisztább, lélekzete szabályosabb lett. A délután folyamán a borzasz ő orbánc eltűnt, és a baloldali hűdés is megszűnt. Az orvos, aki már a biztos halálhírt várta, egyszerűen kijelentette, hogy itt csoda történt, mert ez nem lehetett természetes kimenetele a súlyos betegségnek.

És a javulás tartós volt, olyannyira, hogy a beteg rövid néhány nap alatt az ágyat is elhagyhatta, s most ismét teljesíti hivatási kötelemét.

Áldjuk érte mindannyian Szeplőtelen Anyánkat, a nagyhatalmú Szűzet!

Etienne Keresztelő János

XIV. általános főnök életrajza.

1801 - 1874.

2. A Társulatban töltött első évei.

Mikor a két fiatal levita duzzadó lelkesedéssel belépett a Sèvres-utcai Anyaház kapuján, azt képzelte, hogy valamely jól szervezett, népes lelki család tagjává lesz, és a közös, társulati élet kellemei csakhamar feledtetik velük az elhagyott otthont.

És mit találtak a mostani Szent Lázárban? Ezt a házat a kormány csak akkoriban bocsátotta az addig szétszórt missióspapok rendelkezésére, miután a régi Szent Lázár épületet fogházzá alakíttatván át, többé vissza nem adhatta. A két jelentkező egy restaurálatlan, még az akkori létszámhoz képest is igen szűk épületbe érkezett, amelyben csaknem minden bútor és fölszerelés hiányzott. Etienne atya később is „betlehemi istálló”-nak nevezte, amikor beszélt, vagy írt róla.

Elsőben a Szeretet Leányai jöttek a missióspapok segítségére; egyes nővérek magánvagyonukból igen sok fölszerelési tárgyat szereztek be. De a missióspapok maguk is tehetségük szerint járultak hozzá a berendezéshez. Kiki hozott magával az újraéledő Társulat számára egy kis bútort, fehérműt, könyveket, egyházi ruhákat, szent edényeket, stb. Többen a száműzetés ideje alatt megta- karított pénzüket hozták el magukkal. Mások, — akik előrehaladt koruk és fizikai tehetetlenségük miatt nem mer- tek már visszajönni, nehogy terhére legyenek az amúgy is szegény Társulatnak, — elküldötték legalább nélkülöz- hető kis vagyonkájukat, hogy ezzel mutassák ki, mily ben- sőséges ragaszkodással viselteknek irányában.

Amily szegény volt a Missiótársulat anyagiakban, éppoly szegény volt tagokban is. Amikor Etienne Ker. János belépett, összesen 14 elaggott, úgyszólván önmagával is tehetetlen rendtársat, néhány laikus testvért és 5-6 fiatal szeminaristát talált.

Kemény próba volt ez a két posztulánsra nézve; sőt, mintha egy pillanatra meg is inogtak volna elhatározásukban! Mégis megkezdették a belépésre előkészítő szentmagányt, és az imádság és elmélkedés ez óráiban Isten kegyelmével sikerült leküzdeniök ezt az első rossz benyomást, ezt a pusztán emberi érzést. — s egymást kölcsönösen fölbátorítva, — elhatározták, hogy minden körülményben maradnak és kitartanak.

A szeminárium vezetője az érdemes Le Go úr volt. Nagy buzgósággal és sikerrel tanulmányozván kedves szeminaristái képességeit, Etienne-ben csakhamar észrevette azokat a ritka tulajdonságokat, amelyek a legszebb reményekre jogosíthatták. Nem sokat tudunk ugyan az ifjú szeminarista akkori elrejtett életéből; de már akkor mindenkinek feltűnt alapos jámborságával, szelíd komolyságával és ama megbecsülhetetlen tulajdonságával, hogy a legnagyobb könnyedséggel és hűséggel tudott alkalmazkodni a közös élet mindennemű követelményeihez és a szabályzatok pontos betartásához.

Amikor a szeminárium befejezése után folytatta teológiai tanulmányait, fényes tehetségeivel a kis Társulat figyelmét egészen magára vonta. Hálátelt szívvel és a jövőbe vetett bizalommal köszönték meg Istennek ezt a reájokbízott értékes talentumot. Kivált az idősebb papok szerették gyengéden. Nem egyszer mondogatták: „Ez a fiatal rendtársunk egyszer még nagy szolgálatokat tehet Társulatunknak, ha a jó Isten megtartja nekünk.”

Azonban a fiatal ember egészségi állapota megint csak nagyon nyugtalanító lett. Régebbi vérhányása megisméltódott és oly gyakori lett, hogy teljesen legyengült s már-már alig remélhették, hogy felgyógyul bajából.

Ekkoriban látogatta meg Boujard (Buzsár) urat, a

Társulat akkori általános helynökét, Viguier (Vigié) Róza nővér, a Chantilly-i menedékház szolgáló-nővére. Mikor ez a nővér a Missiótársulat sorsa felől érdeklődött, az általános helynök szomorúan kiáltott föl: „Ó, nővérem, a jó Isten súlyos megpróbáltatást bocsátott ránk. Itt van a szemináriumban egy fiatal emberünk, akire a jövő reményeit építettük. S lám, az orvos tudóveszesnek mondja, s az a veszély fnyegét, hogy elveszítjük őt.” — „De atyám, — kiált fel a nővér, — pihentetéssel és értelmes ápolással talán meg lehet még menteni. Nem bízná őt reám? Majd a lehető legnagyobb gonddal ápoljuk őt.” — Boujard úr örömmel egyezett bele, s a Chantilly-ban töltött néhány havi tartózkodás, tényleg, teljesen helyreállította Etienne egészségét. Ilyformán. — miután, már előbb a Szeretet Leányainak köszönhette hivatását, — az ő anyai gondoskodásuknak köszönhette később egészségét, s talán életbenmaradását is.

Az Anyaházba visszatérvén, fölvette a kisebb rendeket. Majd pedig, megfeszített tanulmány után, alszerpappá szenteltetésével majdnem egy időben, letette szent fogadalmait. Egy évvel később diakonussá lett, s végre. — 1825 szept. 14-én — De Quélen (De Kelén) érsek pappá szentelte, és pedig — hogy kimutassa, mily különös jóindulattal viseltetik a szépreményű fiatal levita iránt, akit már akkor is jól ismert, — saját, házi kápolnájában szentelte áldozópappá. Később majd látni fogjuk, mily gyermek-i gyengédséggel és teljes odaadással viszonzta Etienne úr a szentéletű érseknek ezt az atyai jóindulatát.

Főlszentelése után három napig készült első szentmiséjének bemutatására. Szeptember 27-én, szent Vince halálánapján, mondotta el a Vieux Colombier-utcai anyaházban, a Szeretet Leányainak akkori kápolnájában, annál az oltárnál, ahol a Szentnek drága ereklyéi nyugodtak. Nem is kíséreljük meg annak leírását, milyen buzgósággal és jámborsággal végezte ezt a szent ténykedést. De azt állíthatjuk, hogy ez a buzgóság sohasem kevesbedett lelkében. Egész életén át megőrizte első buzgóságát, és

akik az oltárnál láthatták, mindenkor megcsodálták benne édes, másokra is átragadó áhitatát és egész magatartásának nemes méltóságát.

Elérkezett tehát Etienne Ker. Jánosra nézve a külső tevékenység ideje. Alapos tudással és a Társulat összes erőnyeivel dúsan fölszerelve lép ki eddigi elrejtett magányából, s megkezdí szép működésének korszakát, amit Isten maga nyitott meg számára. Már eddig is tett ugyan szolgálatokat a Társulatnak, mert még tanulmányainak befejezése előtt is egy egész éven át helyettesítette a dogmatika tanárát s amellet a seminaristákat ő tanította énekekre és az egyházi ceremóniákra, amihez kitűnően értett. Most azonban kitágul előtte a cselekvés tere. Föl-szentelése másnapján már az általános helynök titkára, az Anyaház prokurátora és a templom igazgatója lesz.

Ettől kezdve nem is történnhetett semmi fontos dolog az Anyaházban és az egész Társulatban, amiből Etienne úr ki nem vette volna jelentékeny részét.

3. Dicső napok, súlyos napok.

Ismerjük a Társulat történetéből azokat a rendkívül nehéz helyzeteket, amiken a forradalmakat követő évtizedek folyamán átment.

Tudjuk, hogy 27 éven át általános főnöke sem volt, hanem csak helynökök kormányozták. Szinte összeesküdött a sötétség fejedelmének hadserege, hogy megakadályozza a Missiótársulat föltámadását és újjászervezését. Etienne fiatal évei éppen erre a küzdelmes időre esnek.

Amikor végre De Vailly úrban a Szentszék általános főnököt adott a Társulatnak, mintha rövid időre eloszlotak volna a vészterhes felhők, és mintha jobb idők nap-sugara vetette volna előre verőfényét.

A jóságos De Quélen párizsi érsek ünnepélyesen föl-szentelte a Sèvres-utcai Anyaház kápolniját és 1830-ban, a lehető legünnepélyesebb keretek között, tizenhét főpap,

több száz pap és sok ezernyi ujjongó tömeg lelkesedése között vitette át szent Vincének értékes ezüst ereklyetartóba zárt ereklyéit a Notre-Dame templomból az Anyaház kápolnijának főoltárára.

Elképzelhető, mily boldogság töltötte el Etienne lelkét a Társulat ez örömnepén. E dicső nap emlékét egész életén át megőrizte, s még aggkorában is meghatottan említi irataiban. Amikor pedig beszél róla, arca kigyullad, hangja emeltebb lesz és mintegy prófétai ihletet nyer. Nála nem csupán a kettős Társulat alapítójának porhüvelyé vet lakást a főoltáron; szerinte a kettős Társulat lelke az, amely eljött, hogy hatalmas ihletével új életet leheljen az eljövendő generációkba is, és termékenységet öntsön műveikbe.

Ebben az eseményben Etienne a kettős család megújodásának jövendölését látja. És tényleg; ettől a naptól kezdve telik el mindinkább a szent Alapítók eredeti szellemével és újból azzá lesz, ami az ő örökös tekintetük és vezetésük alatt volt.

A diadalmenetben több görög, örmény és kínai misszionárius is résztvett. Etienne ebben is az isteni Gondviselés jóságos és előrelátó intézkedését áldotta, és már előre látta azt a pompás működési kört, amit Isten a távoli missziókban kijelölt számukra és azt az apostoli munkát, amit két világrészben bíznak a missióspapokra és a Szeretet Leányaira.

A szentéletű érsek öröme sem volt kisebb, mint szent Vince gyermekeié. A nagyszabású ceremónia befejeztével már nem bírt magával; Etienne nyakába borult. „Kedves barátom, de boldog vagyok! Mennyi vigasztalást szerzett nekem ez a szép ünnep! Most már küldjön rám bármily megpróbáltatást a jó Isten, úgy érzem, elég erős leszek elviselésére. *Kész az én szívem!* (Zs. 56, 8.)

És a kegyetlen megpróbáltatások, amiket előre megérezett a szent érsek, nem is késtek. Már három hónap múltán újabb, véres forradalom tört ki, amely fölborította a monarchiát, s a vallást és Egyházat is nagy veszélybe

sodorta. A templomokat méltatlan módon profanizálták, a missióskeresztekert leverték, az egyházi társulatokat megtámadták, a papokat üldözték és bántalmazták.

Párizs érsekének pedig — aki még csak az imént is mennyire népszerűnek látszott fővárosában, — áruhában kellett elbujdosnia, ha meg akarta menteni életét. És ez az áldatlan állapot nem csak néhány hélig tartott. Elhúzódott az egészen 1832-ig, s e hosszú idő alatt úgyszólván állandó rettegésben éltek Isten szolgálói.

E súlyos napok alatt Etienne valósággal a vigasztalás anyala volt a kettős Társulatra nézve. Elment De Laborde grófhhoz, akit akkor tettek meg Párizs polgármesterének, és formális biztosítást eszközölt ki számukra a nép mindennemű támadása ellen. A két Anyaházat, tényleg, megkímélték. A missióspapokét ugyan egy napon végigjárta a fölkelők egy csoportja, de senkit és semmit sem bántottak.

(Folytatjuk.)

Kérdések - Feleletek.

1. Szabad-e a Szeretet Leányának, látogatott szegényeinek, elhúnytá alkalmával, nemi különbség nélkül, segíteni a halott felöltöztetése és eltemettetése körül? Megteheti-e ugyanezt a gazdagokkal is, ha fölkerik rá?

A plébániákban működő nővérek részleges szabályai világos feleletet adnak erre a kérdésre. (63. old. 5. pont.):

„Elhalálozás után segédkezzenek, ha éppen szükséges, a temelkedésre való készülteknél is, feltéve, ha szakíthatnak hozzá időt, s a szolgáló-nővér is beleegyezett.“ A szabály tehát nem tesz különbséget férfiak és nők között.

Az elhúnytak hozzátartozói ugyanis nem szívesen teszik meg nekik ezt az utolsó szeretetszolgálatot, és ilyenkor szívesen kérik föl erre a nővért. Nehezen tagadható ez meg, s a szolgáló-nővérek jól teszik, ha inkább többet engednek meg

nővéreiknek e tekintetben, mint keveset. Sajnálatos dolog lenne, ha a család kénytelen volna e szolgálatokért másféle szerzet tagjaihoz fordulni, amikor a mi nővéreink ápolták a beteget.

Ha gazdagabb család kérné föl nővéreinket e szívességre, kivételesen nekik is megtehetik ezt a szeretetszolgálatot. Annál is inkább meg kell azt tennünk a jötevőknél, hacsak nem ápolta megholtjukat világi vagy más szerzetbeli ápolónő.

Ez az irgalmasság hétféle testi cselekedeteinek egyike: „a holtakat eltemetni.“ A Szentírás dicséri e jócselekedetért Tóbiást. Szent Vince is gyakorolta ezt az irgalmassági cselekedetet missióspapjainak közvetítésével, amiként elmondja Abelly az ő életrajzában. A halott felöltöztetésével már az ő eltemettetéséhez nyújtunk segédkezet, azért nem is ajánlhatjuk eléggé ezt a jócselekedetet.

2. A névjegyek (vizitkártyák) használata meg van-e engedve? Ha igen, hogyan nyomattassuk?

1. Névjegyet csakis a szolgáló-nővér használhat, a nővértársak nem.

2. Sohase szerepeljen rajta valamely nővér saját neve.

3. A nyomdákban bizony, sokszor elégtelenítik a „Szent Vince Szeretet Leányai“ szép nevet, ami egyedül használatos a Társulatban, s helyébe mindenféle más elnevezést adnak nekik. Pl. „a szeretet nővérei, a kórház nővérei, az árvaház nővérei, stb.“ Néha meg úgy: „a közkórház főnöknője, a szegényház főnöknője, stb.“ — Úgy való, hogy az egész Társulatban egyformán nyomtassák a névjegyeket, és pedig az alábbi módon:

Szent Vince Szeretet Leányai
és főnöknőjük

harmadik sorban pedig az intézet neve jön, például: „a budapesti Ranolder intézetben, a Szent János kórházban, stb.“ Utolsó helyen pedig, legalul, a ház címe: a város, utca, házszám.

Talán fölösleges azt is megírunk, hogy a kártyák külső alakja és minősége a legegyszerűbb, vagyis olyan legyen, ami illő a szegények szolgálóihoz, és hogy a felettes előljáróikkal való érintkezéseikben ne használják e névjegyüket.

Szünóra.

Szeleburdi feleletek az iskolában.

A kutya bordái alkotják a mellkast és abban a kényelmesebb (kényesebb) részek foglalnak helyet.

Az egyiptomiak hatalmas gúlákat építettek és itt rejtették el a múmiájukat (ide temették halottaikat.)

Az igazságügyi miniszter a vallás- és közoktatásügyi miniszterrel karonfogva (karöltve) végzi dolgát.

Az elefántnak óriási agancsai vannak és ezekkel kapaszkodik a fára. Póstyén fürdő csúsz- és kőszvénybányáiról nevezetes. (Csúsz- és kőszvénybántalmakat gyógyít.)

Erdélyben nagyban virágzik a medve, hiúz és a borz, ezenkívül kender is termelnek.

A könyv elmondja, hogy a régi magyarok még királyaikat is lóháton választották. A kis leány felel: „A ló ezenkívül még királyválasztásra is használható.”

†

Elhúnyt kedves nővéreink.

A nővér neve:	Kor:	Hiv:	Hol:	Mikor:
10. Joneyk Katalin Leonia	62	39	Bp. Gyerm. kórh.	okt. 20.
11. Ivainszki Paula Bonavent.	51	30	Gyöngyös kórh.	nov. 9.
12. Stolár Borbála Dominika	57	34	Eger	nov. 10.
13. Haase Márta Alfonza	65	45	Bp. Gyerm. kórh.	nov. 13.
14. Berghold Borbála Zitta	32	11	Eger	nov. 28.
15. Csécsy Róza Ágota	74	54	Bp. Sz. Teréz int.	dec. 30.

R. I. P.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

14. ÉVFOLYAM.

1928.

2. SZÁM

TARTALOM: A Szeretet Leányának élete szigorú élet. — Szent Vince iskolájában. A Társulat tagjainak kölcsönös egyetértéséről. — A betegek. II. Erkölcsi tekintetben hogyan bánjunk a betegekkel. — Az Úr házában ékessége. 5. Az oltár maga. 6. Az oltárterítők. — Érnek a kalászkok szent hivatásunk mezején. 1. Adj nekünk, Uram, csodákat és Szenteket! 2. Kis leányok néger internátusa Kongóban. — Etienne Keresztelő János. 3. Dicső napok, súlyos napok. (Folyt.) — Kérdések - Feleletek. A nővérek alávessek-e magukat orvosi műtétnek? — A tanítónővérek figyelmébe! — Szünórák: Tülbuzgóság.

A szeretet leányának élete szigorú élet.

A bőjti időszakban vagyunk. Az Egyház elhagyja az örömteljes *Alleluját*, a bűnbánat színébe öltözik és a szentmisében mindennap ismételi: *Uram, ne a mi vétkeink szerint cselekedjél velünk!* Hozzánk pedig szüntelenül így szól: *Tartsatok bűnbánatot!*

Ezt a felszólítást húsvétig ismétli. Ezzel szólít fel bennünket arra, hogy önmegtagadással készüljünk a lelki feláldozásra. A nagybőjt tehát a bűnbánat ideje.

Őnök, a Szeretet Leányai, elsőben hallják meg ezt az intő szótatot, hiszen Gyümölcsajtó Boldogasszony ünnepén (ez évben március 25. -án.) megújítják szent kötelezett-ségeiket. A szent fogadalmakkal pedig egész lényüket az Úrnak áldozzák föl. Azért ezeket legtalálébban az öszö-vetségi áldozatokhoz hasonlítják, mint amelyekben az áldozati tárgyat teljesen fölemésztette a tűz.